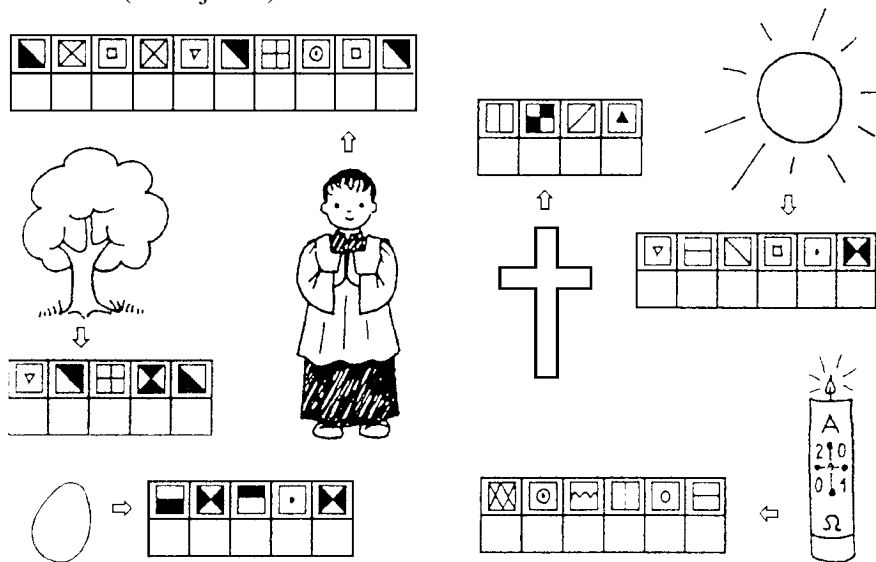

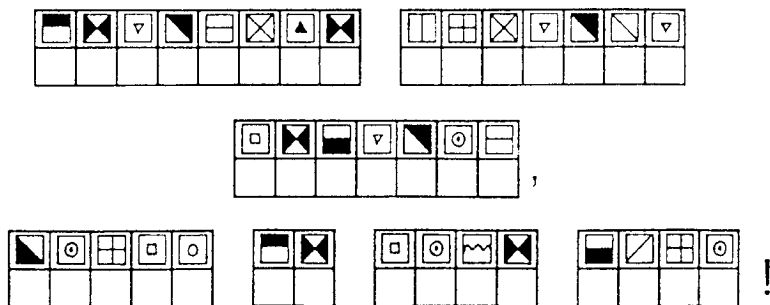
VĚŘÍME VE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Ježíšovo zmrtvýchvstání je základním pilířem naší víry. Mnoho lidí se ho snažilo pochopit, ale je to možné pouze vírou. Tato víra má však pevné základy: svědectví apoštolů a těch, kteří se se Zmrtvýchvstalým setkali. Svatý Pavel řekl: (viz tajenku).

Vepiš názvy nakreslených věcí do připravených rámečků. Tak zjistíš, které písmeno se pod kterou značkou skrývá. Pak už bude hračkou doplnit volná políčka v tajence a větu sv. Pavla vyluštit.

TAJENKA:

TRIO - farní list, vydává Řím. kat. farní úřad sv. Mořice v Kroměříži, Stojanovo nám.5, 767 01 Kroměříž. Tel., fax: 573 338 952. E-mail kanceláře: svmorice@svmorice.net. E-mail pro příspěvky: svmorice@svmorice.net. Redakce P. Josef Říha, Ing. Petr Kvapilík, Ing. Eva Blešová, Eva Šafaříková. Redakce si vyhrazuje právo na krácení nebo úpravu příspěvků v případě nutnosti. ❖ Tisk A. Michajlovič, Kroměříž, tiskárna. ❖ NEPRODEJNÉ! Copyright © 2010

Velikonoční pozdrav otce arcibiskupa Mons. Jana Graubnera

Draží bratři a sestry,
každému z Vás přeji a vyprošuji pravou velikonoční radost ze setkání se zmrtvýchvstalým Kristem.

Emauzští učedníci byli tak naplněni bolestí z Kristovy smrti, že se jen navzájem utvrzovali ve smutku a beznaději a nebyli schopni Ježíše poznat, ani když se k nim na cestě sám připojil. Nechal je vymluvit. Trpělivě naslouchal. Pak jim vysvětloval Písma, sděloval Boží slovo. Jejich srdce se začala uzdravovat, takže jim začalo být s Ježíšem dobře. Dokonce přestali myslet na sebe a naléhali na Ježíše, který dělal, jako by chtěl jít dál, aby šel k nim na večeri.

Skutek lásky a společenství s Kristem je osvobodilo od svázanosti vlastním smutkem a beznadějí. Láska otevírá oči. V jejím světle poznáváme Boha, protože, když milujeme, Bůh, který je Láska, je v nás. A co teprve, když se společenství s Kristem dovrší přijetím Eucharistie!

Ježíš neváže učedníky na svou osobu. Zmizí jim z očí. Oni správně pochopí, že musejí spěchat do společenství církve. Proto se ještě v noci vrátí k apoštolům do Jeruzaléma. Bůh je zázračně uzdravil, proto je třeba se ukázat kněžím. Tam se jejich víra upevní a oni se ve společenství církve znovu setkají s Kristem.

Draží bratři a sestry,
když přijdou v životě těžké chvíle, když se ztrácí naděje, naslouchejme Božímu slovu a přijímejme ho s důvěrou, hledme na Kristovu tvář, vyjdeme ze svého smutku a uzavřenosti skutky lásky k bližním. Budeme-li mít sílu prakticky milovat, budeme schopni vidět Boží věci a připravíme se na to, abychom Krista, jehož přijímáme v Eucharistii, skutečně poznali, zakusili jeho uzdravující moc a pevněji se zapojili do společenství církve. Správné prožívání Velikonoc buduje církev i dnes.

Za vaši spolupráci děkuje a všem ze srdce žehná *arcibiskup Jan*

Novéna k Božímu milosrdenství

Od nového roku visí v kostele sv. Mořice nový obraz Božího milosrdenství. Zvláště v těchto dnech po Velkém pátku máme upoutat pozornost k darům, které nám nabízí vzkříšený Ježíš skrze milostný obraz Božího milosrdenství.

Proto přijmete pozvání ke společnému slavení novény k Božímu milosrdenství. Pravidelná setkání u milostného obrazu budou v kostele sv. Mořice v 15 hodin začínat adorací, poté pokračovat modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství a kázáním nad tématem dne.

Setkání budou od neděle 4.4. do neděle 11.4. (kromě soboty, kdy jedeme na Velehrad) vždy v 15 hodin.

List z kalendáře – duben

4.4.	neděle	sbírka na kněžský seminář v Olomouci
5.4.	pondělí	bohoslužby jako v neděli
6.4.	úterý	
7.4.	středa	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 16.30 hod. – biblická hodina v učebně u sv. Mořice (viz pozvánka) 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele 19.00 hod. – pastorační rada farnosti sv. Mořice – program Noc kostelů
8.4.	čtvrtek	
9.4.	pátek	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně 17.30 hod. – setkání velké scholy v učebně
10.4.	sobota	15.00 hod. – odjezd poutníků od kostela sv. Jana Křtitele na Velehrad na pouť děkanátů Kroměříž a Holešov za duchovní povolání a obnovu rodin
11.4.	neděle	15.00 hod. – ukončení novény k Božímu milosrdenství
12.4.	pondělí	15.00 hod. – biblická hodina v PL (viz pozvánka) 16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
13.4.	úterý	
14.4.	středa	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
15.4.	čtvrtek	14.30 hod. – setkání seniorů ve farním klubu u sv. Mořice
16.4.	pátek	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně
17.4.	sobota	8.00 hod. – brigáda na proboštství
18.4.	neděle	
19.4.	pondělí	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
20.4.	úterý	16.30 hod. – Muzeum Kroměřížska přednáška - Založení a historie Kolegiální kapituly u sv. Mořice, přednáší Mons. Alois Peroutka Nebude večerní mše sv. u sv. Mořice
21.4.	středa	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
22.4.	čtvrtek	
23.4.	pátek	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně 17.30 hod. – setkání velké scholy v učebně
24.4.	sobota	
25.4.	neděle	
26.4.	pondělí	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství

Velikonocích čekala mučednická smrt. Při bohoslužbě byl přepaden fanaticky nenávisným zástupem surových pohanů, kteří mu hodili provaz na hrdlo a smýkali ho ulicemi po hrbolatých cestách. Polomrtvého Marka pak uvrhli do žaláře. Světec si nestěžoval a v noci se mu zjevil Spasitel a utěšoval ho. Další den se to opakovalo, dokud brutálním usmýkáním Marek neskončil. Legenda vypráví, že když zemřel, přihnal se bouře s kroupami a jen díky jí se podařilo věřícím zabránit připravovanému potupnému upálení jeho těla, unést ostatky a důstojně pochovat Markovo tělo. Bylo to za vlády římského císaře Trajána, panujícího v letech 98-117.

Zprvu byl sv. Marek prý pohřben v obci Bucoli, k níž ho vrahové na provaze dotáhli, a později v městě Canopo. Na obou místech byly nad hroby zbudovány kostely a jsou historickými doklady doloženy. V roce 644 byl kostel v Canopo vypálen a znovu zbudován. Do roku 828 se klade přenesení Markových ostatků do Benátek. Avšak koptští křesťané věří, že světcova lebka zůstala v Alexandrii a je tam dodnes uložena v tamním koptském pravoslavném chrámu sv. Marka. Při příležitosti přenesení ostatků sv. Marka do Benátek bylo rozhodnuto postavit chrám hodný tak významné relikvie. A tak se postupně během staletí zrodila okolo r. 828 bazilika svatého Marka. Ta původní bazilika v roce 976 vyhořela, a tak byla znovu postavena v současné překrásné a grandiózní podobě v letech 1063 – 1094. Od r. 828 je sv. Marek patronem Benátské republiky. Benátky proto mají ve svém znaku symbol okřídleného lva.

V r. 830 opat Erlebold z Reichenau na Bodamském jezeře v Německu dostal od veronského biskupa při slavnostním obřadu jednu relikvii sv. Marka pro svůj klášter. Dodnes je uchovávána ve vzácné schránce v pokladnici tamní katedrály.

Ing. Petr Kvapilík

Desatero radostného života

1. Každý den pros Boha, aby Ti dal radost.
2. Snaž se o úsměv a klidnou tvář i v nepříjemných situacích.
3. Často si v duchu opakuj: Bůh mě miluje a je stále se mnou.
4. Snaž se bez přestání hledat dobré známky bližního.
5. Neúprosně zaháněj ze srdce jakýkoliv smutek.
6. Věnuj se svým povinnostem s ochotným srdcem.
7. Dobrosrdečně se věnuj hostům.
8. Nestěžuj si a neposuzuj, neboť toto nejvíce skličuje člověka.
9. Zapomeň na sebe a snaž se povzbudit trpícího člověka.
10. Rozšiřuj radost okolo sebe a jistě ji pocítíš i v sobě.

s. Magdalena z Toulouse

Uzávěrka TRIA: příspěvky doručte do čtvrtka 22. 4. 2010

obrátil na křesťanskou víru, a proto ho nazývá „svým synem“ (I. Petr 5,13). Markova matka byla zřejmě důležitou osobou v raně křesťanských jeruzalémských kruzích.

Ve 14. kapitole Markova evangelia se píše: „Všichni ho (Ježíše) opustili a utekli. Šel za ním nějaký mladík, který měl na sobě jen kus plátna přes nahé tělo; toho chytli. On jim však nechal plátno v rukou a utekl.“ To prý píše Marek sám o sobě. Evangelista sv. Marek se jako jediný zmiňuje o této nepodstatné události v Getsemanské zahradě. Ta zahrada podle některých badatelů asi patřila jeho matce, a on tam přespával. Při hluku ozbrojenců, odvádějících Ježíše, se vyšel podívat, a když uviděl ten průvod, šel za ním jakožto onen zmíněný mladík.

Po seslání Ducha svatého byl apoštolem sv. Petrem pokřtěn a sv. Petr ho pak tedy nazval svým synem. Asi od roku 44, když se Pavel s Barnabášem vraceli z Jeruzaléma do Antiochie, vzali Marka sebou (srov. Sk 12,25). Z Antiochie se pak vydali na apoštolskou cestu na Kypr, se zastávkou v Salemině a Marek šel s nimi jako pomocník (viz Sk 13,5). Z Kypru se plavili do Pamfýlie na maloasijské pevnině. Tam se od nich Marek oddělil a vrátil se do Jeruzaléma (Sk 13,13). Důvody lze jen odhadovat, jeden z možných jsou těžkosti na velké misijní cestě, s nimiž nepočítal. Víme totiž, že sv. Pavel později nesouhlasil s Barnabášovým návrhem brát Marka na druhou apoštolskou cestu v r. 50 a mezi oběma apoštoly z toho byla roztržka. Barnabáš se tedy plavil s Markem na Kypr, zatímco Pavel si vybral na cestu do Malé Asie a Řecka jako pomocníka Silase (viz Sk 15,36-40). Nedorozumění Pavla s Markem nebylo trvalé, neboť v dalších svých listech ho sv. Pavel vzpomíná a nazývá pomocníkem (srov. Kol 4,10; Flm 24; 2 Tim 4,11).

Sv. Marek podle tradice býval i významným spolupracovníkem apoštola sv. Petra. Ten ve svém prvním listě připojuje i Markův pozdrav (1Pt 5,13). Některými starokřesťanskými spisovateli byl Marek označen nejen za Petrova pomocníka, ale i tlumočníka, který v Římě napsal evangelium. Prakticky šlo hlavně o Petrova kázání, sepsaná na žádost Římanů, k lepšímu zapamatování. Toto jeho evangelium zároveň nese jakoby souhlas sv. Petra, protože mu je sv. Marek dával k schválení.

Při první římské vazbě apoštola sv. Pavla byl sv. Marek s ním. Když sv. Pavel strádal ve vězení podruhé, žádal Timotea, aby Marka přivedl (srov. 2 Tim 4,11). Apoštol sv. Pavel ve svém listě Timoteovi píše: „Marka vezmi a přiveď s sebou, neboť je mi užitečný k službě.“ Z Říma se sv. Marek po r. 50 odebral do hlavního města Egypta Alexandrie, kde založil křesťanskou obec. Sv. Marek je považován za prvního patriarchu alexandrijského, a tedy za zakladatele misijního úsilí v Africe. Marek měl v Alexandrii velké úspěchy. Brzy zde vznikla živá církev a Marek se stal jejím biskupem. Asi v roce 63 znovu přicestoval do Říma a pomáhal Petrovi a Pavlovi až do jejich smrti. Pak se vrátil zpět do Alexandrie. Také tu bylo postaveno několik kostelů. Když to viděli pohanští Řekové a Egypťané, spojili se s dalšími nepřáteli proti všem věřícím křesťanům, zvláště proti Markovi. Marek se to dozvěděl, odešel do křesťanských obcí v Lybii, kde světil biskupy a kněze a do Alexandrie přicházel jen potají, aby uspořádal církevní věci. Tam ho o

27.4.	úterý	
28.4.	středa	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
29.4.	čtvrtek	
30.4.	pátek	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně
30.4.	– 1.5.	Varhanní festival duchovní hudby u sv. Mořice Jan Doležal – varhany Jan Vítinger – trubka a žesťový kvartet 30.4. 19.00 hod. – kostel sv. Mořice 1.5. 19.00 hod. – kostel sv. Mořice

List z kalendáře – Hradisko

- ❖ 6.4. úterý – **19.00 hod.** – ukončení školy modlitby na faře v Hradisku
- ❖ 8.4. čtvrtek - dopoledne – návštěva nemocných

Pozvánka

Srdečně Vás zveme na **biblickou hodinu s modlitbou**, která bude **ve středu 7.4.2010 v 16.30 hod.** v učebně u sv. Mořice.

Téma: Naléhavé životní situace, orientace dle Písma svatého. Bolest, utrpení, nemoc, zoufalství a jiné.

Srdečně Vás zveme na **biblickou hodinu s modlitbou**, která bude v Psychiatrické léčebně **v pondělí 12.4.2010 v 15.00 hod.** v kostele sv. Cyrila a Metoděje.

Téma: Naléhavé životní situace, orientace dle Písma svatého. Bolest, utrpení, nemoc, zoufalství a jiné.

MUDr. Pořízek Bohuslav

Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže

Duchovní cvičení pro dívky od 16 let – Kroměříž LÉTO 2010

4. – 8. 7. 2010: vede P. Jan Linhart, spirituál olomouckého semináře

20.- 24. 7. 2010: vede P. Bogdan Sikora, provinciál minoritů

Součástí setkání jsou přednášky, společná liturgie, adorace a možnost duchovních rozhovorů.

Cena za pobyt: 800 Kč (případně dle dohody)

Kontakt: Sestra Františka Šmajstrlová, Koperníkova 1446, 767

01 Kroměříž

Tel.: 573 342 749, e-mail: sr.frantiska@seznam.cz

Kronika 750. výročí kolegiálního chrámu sv. Mořice v Kroměříži v roce 2010

Během roku 2009 vznikl pracovní tým organizátorů oslav 750 let kostela sv. Mořice. V závěru roku byl na stole program, který zahrnoval akce v oblasti duchovní, kulturně společenské a vzdělávací.

Zástitu nad oslavami přijali:

Mons. Jan Graubner, olomoucký arcibiskup a metropolita moravský
MVDr. Stanislav Mišák, hejtmán Zlínského kraje
Mgr. Miloš Malý, starosta města Kroměříž

Pořádající:

farnost sv. Mořice v Kroměříži
klub UNESCO Kroměříž
Česká křesťanská akademie, pobočka Kroměříž
NPÚ, územní pracoviště Kroměříž
Arcidiecézní muzeum, pobočka Kroměříž
Město Kroměříž

Finanční zajištění:

Ministerstvo kultury ČR, Zlínský kraj, Město Kroměříž a oslovení sponzoři.

V měsíci lednu 2010 vyzvali organizátoři Školský odbor Města Kroměříže, aby se podílel na vyhlášené výtvarné soutěži „Kostel sv. Mořice – očima mladých výtvarníků“. Účast přislíbily ZŠ a oslovené SŠ na území Kroměříže, také Základní umělecká škola a Středisko volného času Šipka. Soutěž potrvá do konce měsíce května. Soutěží se v 5 kategoriích, díla mohou být různých rozměrů a různé výtvarné techniky. Odborná porota vybere v každé kategorii 5 nejlepších prací, a ty budou vystaveny. Vernisáž výstavy prací výtvarníků bude 7. června ve vestibulu radnice Města Kroměříž.

Zdařilou akcí bylo setkání podnikatelů a uměleckých činovníků, kteří se sešli i za účasti starosty města Kroměříž v kostele sv. Mořice v Kroměříži 10. února 2010. Více jak 35 účastníků pozdravil generální vikář AO Mons. Josef Nuzík. S programem oslav seznámil přítomné P. Josef Říha, probošt u sv. Mořice. Varhanní vložku přednesl Jan Gottwald, organolog AO. Na závěr

druhy zavražděn. Vrahové ho zuřivě oštěpy ubodali, rozsekali jeho tělo na kusy, uvařili v kotli a dokonce zvrhle maso z jeho kostí potupně ohlodali a bez jakéhokoli respektu maso zkonsumovali.

Polský kníže Boleslav Chrabrý se chopil příležitosti získat pro mladé polské knížectví vlastního mučedníka a světce. Vojtěchovy kosti od Prusů vykoupil, prý je vyvážil zlatem, a uložil je v sídelním Hnězdně. V roce 999 byl biskup a mučedník Vojtěch papežem Silvestrem II. na žádost císaře Oty III. prohlášen za svatého. Vzápětí císař vykonal pouť k jeho hrobu a udělil polskému knížeti Boleslavovi Chrabrému významná privilegia. Část Vojtěchových ostatků pravděpodobně odvezl do Říma a nechal nad nimi vystavět chrám sv. Bartoloměje na Tiberském ostrově. Kolem jeho portálu býval v minulých staletích nápis, který oznamoval, že v tomto kostele spočívají dvě ruce sv. Vojtěcha, z nichž jedna držela arcibiskupskou berlu v Praze a druhá křtila v Uhrách sv. Štěpána.

Od 11. století byl svatý Vojtěch pokládán za druhého patrona české země po svatém Václavovi, stal se také hlavním patronem polské církve a Uher. Roku 994 měl Vojtěch, podle tradice, pokřtít budoucího prvního uherského krále Štěpána I. Papež Pavel VI. jej apoštolským listem Praga urbis z 26. listopadu 1965 prohlásil hlavním patronem pražské arcidiecéze (stolec sv. Vojtěcha). Vojtěchův nevlastní bratr Radim se roku 1000 stal v Polsku prvním hnězdenským arcibiskupem. Ostatky sv. Vojtěcha se do své vlasti vrátily roku 1039, kdy kníže Břetislav I. podnikl válečnou výpravu do Polska a v Hnězdně slavnostně vyzvedl ostatky sv. Vojtěcha, sv. Radima a Pěti svatých bratří. Český kníže Břetislav I. ostatky nechal převést do Čech a nad jeho hnězdenským hrobem nechal vyhlásit tzv. Břetislavova dekreta, která v českých zemích zakotvovala základní křesťanské principy. Světcovy ostatky byly pak uloženy na Pražském hradě, kde později kníže Svyatopluk II. založil novou baziliku a dal ji zasvětit společně sv. Vítu, sv. Václavu i sv. Vojtěchu.

Sv. Marek, žák sv. Petra, evangelista a mučedník, umučen asi r. 67 v Alexandrii v Egyptě, svátek 25. dubna.

Svatý Marek je jedním ze čtyř evangelistů, podle výzkumů i tradice právě tím nejstarším. Byl žákem svatého Petra a na žádost římských křesťanů napsal podle Petrova kázání přibližně kolem roku 60 své evangelium. Začíná vyprávěním o kázání Jana Křtitele na poušti. Poušť bývá považována za „domov lvů“, proto je sv. Marek symbolicky zobrazován se lvem, někdy okřídleným. Je považován za zakládajícího významného křesťanského misionáře v Africe.

Sv. Marek pocházel z Kypru. Jeho otec mu brzy zemřel. Jeho matka Marie zdědila dům v Jeruzalémě, do kterého se pak přestěhovali. Marek byl mladším příbuzným apoštola sv. Barnabáše, což zmiňuje apoštol sv. Pavel (srov. Kol 4,10). Marek či Marcus bylo jeho pozdější římské jméno, ale původní jeho hebrejské bylo Jan. Sv. Marek se přidal k učedníkům Ježíšovým, kteří se scházeli v Jeruzalémě v domě jeho ovdovělé matky Marie. V tomto domě se pak scházeli Ježíšovi učedníci, slavili zde poslední večeři a zde také hledal útočiště svatý Petr, když vyšel zázračně z vězení. Zde se také konalo modlitební shromáždění křesťanů za Petrovo propuštění. Sv. Petr pak Marka

do Prahy byl vysvěcen na kněze a stal se pomocníkem prvního českého biskupa Dětmara. Po jeho smrti se Vojtěch stal druhým pražským biskupem. Nový biskup Vojtěch byl odhodlaným šířitelem křesťanské víry. V převážně pohanských krajích - v Čechách, na Moravě a na Slovensku - se snažil vymýtit největší nešvary tehdejší společnosti: zejména obchod s otroky, mnohoženství a alkoholismus. Jeho radikální pokusy o očistu věřících v diecézi však narazily na hluboce zažitě stereotypy a zlovyky. Po pěti letech v úřadu Vojtěch v roce 988 znechuceně opustil Prahu a odcestoval společně se svým nevlastním bratrem Radimem do Říma k papeži Janu XV. Z Říma odešli do kláštera Monte Cassino, později do řeckého kláštera ve Valle Luca a nakonec do reformního benediktinského kláštera na římském Aventinu. Zde s podporou papeže složil 17. dubna 990 benediktinský řeholní slib.

Odchod biskupa z jeho působení nebyl pro české knížectví dobrou vizitkou. Proto český kníže Boleslav II. vyslal poselstvo, které mělo biskupa Vojtěcha přesvědčit k návratu. Ten žádosti v roce 992 vyhověl. Do Prahy s sebou přivedl skupinu italských mnichů a společně s knížetem Boleslavem II. pro ně založil Břevnovský klášter, který byl jako první mužský klášter v Čechách vysvěcen dne 14. ledna 993.

Poměry v českém knížectví se však od Vojtěchova odchodu nijak nezměnily, proto se roku 994 rozhodl opustit svůj úřad podruhé. Přemyslovec kníže Boleslav II. nebyl upřímný k biskupu Vojtěchovi, přestože byl jeho příbuzným. Vždy vlastně Slavníkovce Vojtěcha hašteřivě a žárlivě chápal jako potenciálního soupeře, s ohledem na mocenské zájmy Přemyslovců. Vladyčtí kníže Boleslav II. dne 28. září 995 nechal, až na několik výjimek, vyvraždit veškeré Vojtěchovy příbuzné. Vyvrcholil tím dlouholetý nenávistný krvavý boj o moc v českém státě. Zatímco Přemyslovcům pošetile šlo o pozemskou pomíjivou vladařskou moc, přičemž stejně po porážce ztratili Krakovsko a část Slezska, biskup Vojtěch své pravé poslání vždy spatřoval v misionářském šíření křesťanské víry v krajích, kde dosud nezapustila kořeny. Proti biskupu Vojtěchovi tehdy intrikovali zejména Vršovci, kteří získali zásadní neblahý vliv na knížete.

Bezohledné vyvraždění slavníkovského rodu bylo hlavním důvodem, proč byl tento druhý Vojtěchův odchod definitivní. V roce 996 se ještě pokoušel dohodnout na podmínkách opětného návratu, tyto snahy však vyzněly naprázdno. Přes Uhry se Vojtěch vypravil zpět do Říma, ale nijak nespěchal. Delší dobu pobyl na dvoře uherského knížete Gézy a učinil v jeho zemi hodně proto, aby tam křesťanství pevně zapustilo kořeny. Traduje se, že pokřtil prince Štěpána, budoucího prvního uherského krále. Zatímco doma v Čechách biskup Vojtěch zůstával za svého života v mnohém nepochopen, za hranicemi intrikánské mocenské sféry Přemyslovců byl mimořádně ctěn již za svého života. Usilovnou prací při šíření křesťanství přispíval k šíření vzdělanosti a civilizace. Svými známostmi a kontakty byl patrně vůbec první vlivnou uznávanou českou osobností skutečně evropského formátu.

Po vyvraždění Slavníkovců biskup Vojtěch pobýval v klášteře sv. Alexia na Aventinu, později se odebral do Polska ke knížeti Boleslavu Chrabrému, s cílem podniknout misijní cestu k pohanským Luticům nebo Prusům. Za cíl byly nakonec vybrány Prusy, kde byl Vojtěch 23. dubna 997 i se svými

seznámil s historií kostela Vít Pořízek, který také ukázal přítomným umělecké klenoty z depozitáře kostela sv. Mořice. Závěr setkání byl ve vinných sklepech, které také založil zakladatel kostela biskup Bruno ze Schauenburku.

Vůbec první akcí v okruhu vzdělávání byla přednáška ing. Františka Valdštiny na téma „Doba a život sv. Mořice“. Účastníci zaplnili 23. února 2010 sál v Muzeu Kroměřížska a kupodivu vydrželi skoro dvě hodiny naslouchat poutavému přednesu ing. Valdštiny. Na základě vlastního studia vyšel z biblických záznamů o římském vojenství a své pojednání dovršil dobou přelomu 3. a 4. století. Na závěr připomenul novodobé poznatky, které se týkaly dané problematiky.

Organizátoři také připravili několik propagačních materiálů. Už v době vánoční byla farníkům a občanům města rozdávána kartička s fotografií, modlitbou a životopisem sv. Mořice. Základní informace a průběh akcí podává informační leták, zdařile připraven Františkem Valerem. První plakát zval na zahajovací akci, kterou byla 26.3. poutní slavnost ke cti P. Marie Bolestné a zahajovací koncert v neděli 28.3. oratorium Stabat Mater od A. Dvořáka v podání Filharmonie B. Martinů ze Zlína a sborů z Uherského Hradiště a Vyškova.

Ve středu 10. března se uskutečnila v kostele sv. Mořice tisková konference se zástupci sdělovacích prostředků Zlínského kraje a ČTK. Konferenci moderovala Monika Vývodová, tisková mluvčí Arcibiskupství olomouckého. Úvodní slovo měl starosta města Mgr. Miloš Malý. O programu oslav promluvil P. Josef Říha, probošt. S historií kostela v krátkosti seznámil Vít Pořízek, technický administrátor děkanátu Kroměříž. Reakce deníků a novin v následujících dnech byla zřetelná.

Rovněž ve středu 10. března vyšla v Katolickém týdeníku příloha - barevný 4 stránkový obal. Redaktor KT Palán připravil zajímavou přílohu, která informuje o historii kostela a současnosti života farnosti sv. Mořice. Čtenáře také oslovil arcibiskup Jan Graubner a starosta Kroměříže Miloš Malý.

V sobotu 13. března proběhla první fáze úklidu kostela sv. Mořice. Sešla se velká skupina obětavých lidí. Z řad pracovníků Národního památkového ústavu v Kroměříži přišlo 19 obětavých žen a mužů. K nim se připojili i farníci od sv. Mořice, kteří dali společně ruku k dílu a udělali kus práce. Především se vyklidily obě věže a část klenby od holubího trusu a dalších nečistot. Zvláště vyniklo očištění všech zvonů, které byly znečištěny holubím trusem. Při společném obědě se sešlo 35 brigádníků, kteří se rozcházeli až po 16. hodině. Druhá fáze úklidu proběhla v sobotu 20. března. 20 farníků provedlo jarní úpravy kolem kostela a na zahradě proboštvství, 10 žen uklízelo na proboštvství.

Duchovní branou oslavy kostela byla tradiční pouť ke cti P. Marie Bolestné, která byla 26. března. Velkým vkladem bylo krásné počasí. Potěšující byla velká účast poutníků na 4 mších sv. Ranní mši sv. u oltáře slavit P. Michal Pořízek, spirituál Kněžského semináře v Olomouci a místní rodák. Mši sv. v 8 hodin slavil P. Pavel Tuška, spirituál AG a zpíval sbor AVE. Pontifikální mši sv. v 9.30 hodin slavil arcibiskup Jan Graubner spolu s 5 kanovníky a dalšími kněžskými jáhny. Celá bohoslužba byla přenášena televizí Noe v přímém přenosu. Slavnost dovršil mši sv. v 11 hodin P. Josef Červenka,

farář z Morkovic. Velkou pomocí byla účast 10 kněží z děkanátu a okolí, kteří zpovídali.

Velkou společenskou událostí byl duchovní koncert díla A. Dvořáka oratorium Stabat Mater. Koncert se uskutečnil na Květnou neděli 28. března v 19 hodin. Před zaplněným kostelem hrála Filharmonie B. Martinů ze Zlína pod taktovkou Stanislava Vavříčka. Spolu se 4 sólisty zpívaly sbory Svatopluk z Uh. Hradiště a z Vyškova na Moravě, které dirigoval Filip Macek. Na úvod koncertu promluvil arcibiskup Jan Graubner a Stanislav Mišák, hejtmán Zlínského kraje, kteří přijali záštitu nad celými oslavami. Účastníci koncertu prožívali oratorium jako modlitbu a dar P. Marii Bolestné.

VŠECHNY CESTY VEDOU DO ŘÍMA

Vzpomínky na dobrého člověka – kněze P. Vojtěcha Hrubého

Snad bych nenapsal ani řádek a neseřadil tak ani několik mých vzpomínek na cesty do Říma od roku 1969, nebýt jedné smutné události z minulých dní. Došla totiž ke mně zpráva, že v Římě odešel na věčnost vzácný a obětavý člověk, který prakticky celý život zasvětil našemu církevnímu společenství, lásce k Bohu a lidem, P. Vojtěch Hrubý.

Když jsme spolu s manželkou vyjeli poprvé do západní Evropy v polovině srpna 1969, byl to právě Řím, který jsme chtěli poznat pro jeho bohatou křesťanskou i antickou historii. Ubytovali jsme se v českém poutním domě kardinála Berana – Velehradě na Via delle Fornaci. Ubytování to bylo velmi prosté, ne tak jako dnes. Neboť Řím v tu dobu čelil velkému náporu emigrantů z naší vlasti, ale obstál skvěle. Zde jsme se poprvé setkali s P. Vojtěchem Hrubým, který stál prakticky spolu s kardinálem Beranem u zrodu tohoto českého poutního domu. Byl vždy ochoten pomoci všem potřebným a ve všem. Poradil a pomohl nám při návštěvě katakomb sv. Kalista na Via Appia Antica, umožnil nám navštívit letní sídlo papeže v Castelgandolfo, kde jsme v Apoštolském paláci obdrželi při generální audienci od papeže Pavla VI. požehnání, které bylo pro mě i manželku velkou výzvou. Mohli jsme též navštívit i hrobku nedávno zesnulého kardinála Berana a poklonit se jeho památce. Ta je umístěna na velmi čestném místě ve Vatikánských kryptách v blízkosti hrobky papeže Jana XXIII. Též nám významně osobně pomohl řešit obtížnou situaci, když manželku postihla nemoc, která vyžadovala rychlý lékařský zákrok. P. Hrubý nejen zajistil náročnou operaci v nemocnici na pobřeží řeky Tibery, kde jako tlumočnice po telefonu byly právě řádové sestry z poutního domu Velehrad. Za zákrok jsme v italské nemocnici díky otci Vojtěchovi nezaplátili „ani korunu“.

Další má návštěva Říma v roce 1989 se konala za jiných okolností. Již několik let byl tehdy na papežském stolci Svatý otec Jan Pavel II. Navštívil jsem i český poutní dům Velehrad, kde jsem se tak opět setkal s aktivním P. Vojtěchem Hrubým. Pomohl mi nejen s tím, že jsem bez větších obtíží přinesl a vztyčil v bazilice sv. Petra při příchodu a odchodu Sv. otce na svatořečení Anežky České, ale i na druhý den při audienci papeže do auly Pavla VI. velký nápis se slovy: „SVATÝ OTČE, RÁDI VÁS UVÍTÁME U NÁS NA SV. HOSTÝNĚ. VĚRNÍ MORAVANĚ HOLEŠOVSKA“, který jsem vzal z domova. Při příchodu musel Svatý otec projít kolem mě. Rozvinul jsem

Nejsem ani trochu nakloněn názorům některých našich církevních otců, že český národ není zas tak moc ateistický a dokladují to čísla o počtu pokřtěných občanů či počtem účastníků na půlnočních bohoslužbách.

Nefandím ani verzi o tzv. „plaše zbožných křesťanech“, kteří prý jimi jsou, aniž to vůbec tuší. Vycházejí ze součtu pokřtěných a plaše zbožných, zdá se mi, pokud jde o jednání církve se světskými orgány, nešťastně.

Osobně vycházím z reálných čísel. Z počtů tzv. účastníků nedělních bohoslužeb. Ta ukazují, že návštěvnost se pohybuje podle regionů, ale v průměru vychází na Českou republiku 4 (slovy čtyři) procenta. Toto číslo mi silně připomíná údaj o počtu homosexuálních osob. Pokud jde o statistiku - a o ni se opírá kdejaké rozhodování kompetentních míst - patříme tedy mezi menšiny.

Z tohoto důvodu se domnívám, že by nebylo od věci, aby Česká biskupská konference prohlásila katolickou církev v ČR za menšinu a žádala, aby se její existenci nevěnovalo už jen ministerstvo kultury, ale také ministerstvo pro menšiny a lidská práva. Potom bychom možná dosáhli toho, že na farách mohou viset obrazy katolických světců, v církevních školkách mohou řeholnice nosit hábit a ve vsích může v neděli zvonit zvon. Potažmo by nás jistě (coby menšinu) respektoval i Evropský soud pro lidská práva.

Autor je český stomatolog, psychiatr, pedagog, premonstrátský diakon a esperantista. Je i úspěšným autorem duchovní literatury. Max Kašparů

Svatí na duben

Sv. Vojtěch, druhý pražský biskup a mučedník, (okolo 957 – 997) v zahraničí znám spíše pod svým birmovacím jménem **Adalbert**, svátek 23. dubna.

Svatý Vojtěch pocházel z rodu Slavníkovců, byl synem Slavníka, jehož rod sídlil v Libici nad Cidlinou. Jeho matkou byla kněžna Střezislava, která zřejmě pocházela z rodu Přemyslovců a soudí se o ní, že byla jednou ze čtyř sester svatého Václava. Urozenost Vojtěchova původu podtrhovala i skutečnost, že Slavníkova matka byla patrně dcerou německého krále Jindřicha I. Ptáčníka (vládl 919–936), což znamená, že tento významný panovník byl světcovým pradědem.

Přesné datum Vojtěchova narození není známé, stalo se tak pravděpodobně mezi léty 955–957. Základní vzdělání Vojtěchovi zprostředkovali kněží z Libice. Ve studiu pokračoval Vojtěch v Magdeburku, kde jako nadaný žák působil devět let (972–981). Vojtěch byl příbuzným saské dynastie, ke které patřil i tehdy vládnoucí německý panovník Ota I. (vládl 936–973, římským císařem byl od roku 962) a jeho nástupce Ota II. (vládl 973–983) na trůn nastoupil již v době Vojtěchova magdeburského pobytu. Vojtěch se tak v Magdeburku tehdy mohl cítit téměř jako v domácím prostředí. Navíc měl přirozené nadání, a tak se velice dobře učil.

Dne 19. února 982 byl Vojtěch magdeburským biskupem Adalbertem a za účasti knížete Boleslava II. v Levém Hradci birmován. Při birmování pak přijal jméno svého velkého ochránce – Adalbert. Také zde v Magdeburku získal první stupeň vyššího kněžského svěcení – podjáhentství. Po návratu

nezapamatoval 7 římských pahorků, toho nechtěl pustit domů. Myslím, že mohu napsat:

Řím, to je pro nás Velehrad a také otec Vojtěch. Děkujeme.

Ing. Věra Minaříková

P. Vojtěch Hrubý

pocházel z Dražanské vysočiny z Rozstání.

Emigroval do Itálie do Říma. Má velký podíl na poutním domě Velehrad. Žil tam velmi skromně, pomáhala mu sestra Františka Livie.

Od P. Hrubého mám breviář.

Marie Rácová

Prohlasme se menšinou!

Letos v létě jsem byl svědkem následující události. Zrenovovaná venkovská fara nabízející možnost celoročního ubytování pronajala prostory vysokoškolským studentům. Překvapilo mne, že studenti (humanitního oboru!) začali po svém ubytování odstraňovat ze stěn pokojů předměty s křesťanskou tematikou, tedy křížky a obrázky svatých. Na můj dotaz, proč tak dělají, dostalo se mi následujícího vysvětlení: „*Není naší povinností dívat se na symboly učení, se kterým jako ateisté nesouhlasíme. Církev nemá právo ovlivňovat nás během zdejšího pobytu náboženskou ideologií, kterou tyto předměty symbolizují. My máme nezadatelné právo na tyto předměty nehlédět a církev má povinnost naše názory respektovat.*“

Tato událost mne přenesla o pár měsíců zpět na Slovensko. Tam se sdělovací prostředky věnovaly sporu církevní mateřské školky s matkou, která do ní umístila svoje dítě. Žádala, aby řádové sestry, které ve školce pracují, nenosily řeholní šat, protože ona si nepřeje, aby její dítě muselo hledět na řeholní osoby. Ona má právo dát své dítě do kterékoliv školky, ale její dítě nemá povinnost být v tomto zařízení jakkoli, byť jen hábitem řeholnic, světonázorově ovlivňováno.

Vzpomínku na událost z oné farní ubytovny mi vrátil nedávno Evropský soud, který vyhověl stížnosti italské matky ohledně křížů v tamních školách. Naši studenti dokonce rozhodnutí Evropského soudu předběhli a pořádek si na oné faře udělali sami. Tušili asi, jak by to případně u soudu dopadlo.

Před několika týdny jsem slyšel o chystané stížnosti obyvatel malého městečka, kterým vadí nedělní hlas zvonu z věže tamního kostela. Proč oni, nevěřící, mají být rušeni právě v neděli ráno hlukem zvonu, který svolává do kostela jen věřící občany.

Nechci být podezírán z paranoického myšlení, ale prostým pozorováním událostí se domnívám, že v budoucnu to nebudou mít křesťané na našem kontinentu jednoduché. Stačí si přečíst reakce pisatelů na internetu, kteří se tam vyjadřují k církevním událostem a můžeme si z tohoto vzorku odvodit naladění většinové společnosti vůči věřícím. Od ponižování přes ironizování až k urážkám. A že nejde jen o jev vázaný na českou kotlinu, potvrzují i reakce z jiných zemí. Rakousko, Německo nebo Anglie jsou toho dalším dokladem.

v tu dobu transparent, papež Jan Pavel II. se u něj mírně pozastavil, napsal přečetl a řekl: „Přijedu, přijedu.“, a dal mi na čelo požehnání. Mohl jsem též příspěvím otce Vojtěcha tak trochu inkognito projít s tehdejší vládní delegací ČSR celými vatikánskými muzei a zahradami, kde se běžný „smrtelník“ vůbec nedostane.

Když se blížilo dvacáté výročí kanonizace Anežky Přemyslovny, znovu jsem hodlal absolvovat cestu do Říma, hledal jsem však způsob jak. Začátkem září 2009 jsem se dočetl v listu farnosti sv. Mořice Kroměříž, že se bude konat pouť do Říma k 20. výročí svatořečení Anežky České. Chopil jsem se této příležitosti, a tak jsem se začátkem listopadu 2009 svěřil do péče probošta P. Josefa Říhy a znovu se ocitl ve Věčném městě. Ubytování bylo znovu v českém poutním domě Velehrad, který je již nyní pro poutníky perfektně přestaven a vybaven. Celý zájezd byl jak tématicky, tak i prakticky výborně připraven. Našel se i čas, aby se náš celý poutní zájezd mohl přijít poklonit památce kardinála Josefa Berana, kterému nebylo dovoleno dožít svůj život ve své vlasti a po krátké vzpomínce na jeho trpký osud jsme mu u jeho hrobu ve Vatikánských kryptách zazpívali naši státní hymnu.

V průběhu pobytu jsem měl možnost se znovu několikrát sejit s P. Vojtěchem Hrubým, ten „okoštoval“ z mých výpěstků i švestkovou slivovici, kterou jsem mu do Říma přivezl a poděkoval mu znovu za jeho nezištnou pomoc pro mne i moji manželku při našich pobytech v Římě.

Otce Vojtěchu, ještě jednou za vše, co jste pro nás, české poutníky v Římě vykonal, vřelé díky.

Celý můj zatím poslední pobyt i ostatních účastníků této pouti do Assisi, Říma i Orvieto byl díky proboštovi P. Josefu Říhovi též nezapomenutelný. Zbývá dodat, že jsem do Říma opět přivezl transparent, kterým jsem zval Sv. otce na Sv. Hostýn v roce 1989, též jsem jej opět vztyčil v samotné bazilice sv. Petra i před ní a zval tak na náš Sv. Hostýn i papeže Benedikta XVI. Snad se to teď podaří.

Rudolf Pšenka

P. Vojtěch Hrubý

Zpráva o úmrtí otce Vojtěcha Hrubého mne hluboce zarmoutila. Měla jsem tu čest

2x se s ním setkat osobně. Poprvé to bylo v březnu roku 1997, kdy CMTF UP v Olomouci organizovala týdenní studijní pobyt do Říma pro své dálkové studenty s ubytováním

v poutním domě Velehrad a podruhé se smíšeným pěveckým sborem Moravan v květnu 1998. V obou případech jsem zažila otce Vojtěcha jako skvělého znalce Říma (je mimochodem spoluautorem knižního průvodce Cesty po Římě, o kterém se domnívám, že lepší nebyl nikdy napsán - aspoň ne pro věřící z naší vlasti) a nepřekonatelného vypravěče. Cesta s ním autobusem do okolí Říma znamenala nepřetržitý proud zábavy: když okomentoval pamětihodnosti, které jsme právě míjeli, navázal dobrým vtípem, kterému jsme se nestihli pořádně zasmát a on už začínal sloku nějaké veselé písně. Při cestě s ním rozhodně nikdo ani oko nezamhouřil a pomalu se nedalo ani najíst, protože hrozilo, že člověku zaskočí a udusí se smíchy. Vždy byl neskutečně nabitý energií, kterou přeléval i do nás. A pokud si někdo